

Sygn. akt: II AKa 292/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Grzegorz Wątroba (spr.)
Sędziowie	SSA Piotr Filipiak SSA Wojciech Paluch
Protokolant	Anna Moczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Żywcu Agnieszki Laskowskiej

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2020 r. sprawy

1. **A. P.** s. G. i M., ur. (...) w Ż.

oskarżonego z art.198 k.k. w zw. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 193 § 3 pkt 1 k.k.

2. **D. A.** s. P. i M., ur. (...) w B.

oskarżonego z art.198 k.k. w zw. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

3. **J. N. (I)** s. A. i D., ur. (...) w B.

oskarżonego z art.198 k.k. w zw. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

4. **R. S.** s. A. i M., ur. (...) w Ż.

oskarżonego z art.198 k.k. w zw. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

5. **J. K.** s. D. i E., ur. (...) w Ż.

oskarżonego z art.198 k.k. w zw. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

6. **M.O.** s. M. i D., ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 193 § 3 pkt 1 k.k.

na skutek apelacji prokuratora i obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku - Białej

z dnia 31 stycznia 2020 roku, sygn. akt III K 179/16

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonych A. P., D. A., J. N. (1), R. S., J. K. i M. O. na rzecz oskarżycielki posiłkowej D. G. kwoty po 200,- (dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;
3. zasądza od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwotach po 3,33 zł (trzy złote trzydzieści trzy grosze) oraz opłaty za II instancję w kwotach po 400,- zł (czterysta złotych).

SSA Wojciech Paluch SSA Grzegorz Wątroba SSA Piotr Filipiak

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 292/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	7		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku – Białej z dnia 31 stycznia 2020r. w sprawie sygn. III K 179/16			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			

# oskarżyciel poślukowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania	

	środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów			
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut obrazy prawa procesowego tj.: - art. 4, 5 § 2, 7 i 410 k.p.k. (pkt 1 apelacji obrońcy oskarżonego M. O.),	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>- art. 7 k.p.k. (pkt 7 - 13 apelacji obrońcy oskarżonego D. A. oraz pkt 1 tiret pierwsze apelacji obrońcy oskarżonego R. S.),</p> <p>- art. 7 i 410 k.p.k. (pkt 1 apelacji obrońcy oskarżonego J. N. (1)),</p> <p>- art. 7, 4 i 410 k.p.k. (pkt 8 i 9 apelacji obrońcy oskarżonego A. P.)</p>		
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Niezasadne były zarzuty obrońców oskarżonych A. P., M.O., D. A., R. S. i J. N. (1) powiązane z obrazą przepisów proceduralnych, które w istocie zmierzały do zakwestionowania winy i sprawstwa każdego z tych oskarżonych. Wprawdzie obrońcy w swych apelacjach zarzucili zarówno obrazę przepisów postępowania, która miała mieć wpływ na treść wyroku, jak i błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, to w</p>			

gruncie rzeczy
skarżący ci
kwestionują
prawidłowość
poczynionych
ustaleń, gdyż ich
zdaniem, naruszenie
wskazanych wyżej
przepisów miało
doprowadzić do
błędności ustaleń
faktycznych.

Nie zasługiwały więc
na aprobatę zarzuty
apelacji obrońców
oskarżonych A. P.,
M. O., D. A., R. S. i
J. N. (1), sugerujące
naruszenie
przepisów art. 7
k.p.k. i art. 410 k.p.k.
w zw. z art. 4 k.p.k.
oraz art. 5 § 2 k.p.k.
poprzez błędną oraz
sprzeczną z zasadą
obiektywizmu ocenę
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego.

Wbrew
twierdzeniom
każdego z obrońców,
Sąd I instancji
prawidłowo ustalił
istotne okoliczności
popelnienia
wszystkich czynów
przypisanych
poszczególnym
oskarżonym, a w
pisemnych
motywach
drobiazgowo i
wyczerpująco
przeanalizował
zebrany w sprawie
materiał dowodowy,
dokonując trafnej
jego oceny, która

całkowicie mieści się w rygorach wynikających z art. 7 k.p.k. i jest oceną wszechstronną oraz bezstronną, nie narusza granic swobodnej oceny, jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Sąd meriti w uzasadnieniu swym szczegółowo wskazał przy tym, na jakich dowodach oparł w tej części swe ustalenia, a także, które dowody i z jakich przyczyn zakwestionował, a wywody przedstawione w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, znajdują pełną aprobatę Sądu ad quem. Nietrafny jest przy tym również podniesiony w apelacji obrońców oskarżonych A. P., M. O. i J. N. (1) zarzut dopuszczenia się przez Sąd I instancji obrazy przepisu art. 410 k.p.k., gdyż zasada wyrażona w art. 410 k.p.k., iż podstawę każdego orzeczenia, a w tym wyroku,

stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, nakłada na Sąd obowiązek uwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu tych okoliczności. Sąd ferując wyrok nie może wydać go na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc tych, które tezę oskarżenia potwierdzają, jak i tych, które ją podważają. Dopiero bowiem wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności może doprowadzić do wykrycia prawdy i poczynienia prawidłowych w tym zakresie ustaleń. Sąd odwoławczy w szczególności sprawdza, czy przekonanie Sądu I instancji wysnute zostało z wszechstronnej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.) i czy przy ocenie dowodów uwzględnione

zostały wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz czy rozumowanie Sądu I instancji jest rozumowaniem poprawnym pod względem logicznym, a więc czy nie zawiera sprzeczności, niekonsekwencji i dwuznaczności, a w razie nierozstrzygnięcia przez Sąd I instancji określonych kwestii z powodu nie dających się usunąć wątpliwości - czy istniały realne możliwości ich usunięcia i rozstrzygnięcia poprzez przeprowadzenie innych dowodów, prawidłową ocenę dowodów już przeprowadzonych, lub też w drodze logicznego rozumowania, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 1979 r., sygn. I KR 140/79).

Tak właśnie uczynił w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy, co nie tylko umożliwia kontrolę odwoławczą

zaskarżonego wyroku, ale też upoważnia do stwierdzenia, iż został on wydany w oparciu o całokształt materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, a przedstawiona w uzasadnieniu orzeczenia ocena dowodów, ma wszechstronny charakter, prowadząc do wykrycia prawdy i poczynienia prawidłowych w tym zakresie ustaleń. Skarżący wyrok obrońcy nie wykazali zresztą w wystarczającym stopniu w swych apelacjach, naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 410 k.p.k.

Należy bowiem w tym miejscu jedynie przypomnieć, że nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych. Do takiego naruszenia doszłoby tylko wtedy, gdyby Sąd

I instancji wydając wyrok oparł się jedynie na części materiału dowodowego, np. tak jak oczekiwalby tego obrońca oskarżonego M. O. powołując się wyłącznie na część wyjaśnień oskarżonego A. P. i to tych korzystnych dla oskarżonego M. O. Jednakże przepisu art. 410 k.p.k. nie można również rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeśli Sąd je rozważył i odrzucił na płaszczyźnie art. 410 k.p.k. jako niewiarygodne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013r. sygn. II KK 223.13). Trzeba przy tym wyraźnie podkreślić, że odrzucenie przez Sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie, co tyczy się przecież również poszczególnych dowodów z wyjaśnień lub zeznań, nawet jeśli dotyczą tego samego

źródła dowodowego,
przy jednoczesnym
uwzględnieniu
innych dowodów,
stanowi
uprawnienie Sądu
dokonującego
ustaleń faktycznych
z pełnym
uwzględnieniem
zasady swobodnej
oceny dowodów.
Swoje stanowisko i
podjęte
rozstrzygnięcia Sąd
meriti dokładnie
przedstawił oraz
przekonująco
uzasadnił w
pisemnych
motywach wyroku
zgodnie z wymogami
art. 424 k.p.k.,
albowiem
sporządzone przez
Sąd Okręgowy
uzasadnienie
zaskarżonego
wyroku w sposób
należyty wyjaśnia
podstawy faktyczne
orzeczenia
wskazując, na fakty
i okoliczności, które
zostały
udowodnione oraz
określa -
szczegółowo je
opisując - dowody,
na których oparto
przedmiotowe
ustalenia, a także
wymienia dowody,
którym odmówiono
waloru
wiarygodności,
podając powody,
które legły u
podstaw
powyższego. W tej

sytuacji obszerne i uszczegółowione w zarzutach apelacji argumenty skarżących nie zasługiwały na aprobatę w toku kontroli instancyjnej i stanowiły raczej wyraz polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji wraz z próbą przekonania do własnej, korzystnej dla oskarżonych interpretacji faktów. Nie zasługiwały więc na uwzględnienie zarzuty obrońców oskarżonych D. A. i R. S. o rzekomo dowolnej ocenie opinii biegłych (pkt 9 i 10 apelacji obrońcy osk. D. A., pkt 1 tiret czwarte i piąte obrońcy osk. R. S., pkt 1 apelacji obrońcy osk. J. N. (1), pkt 9 apelacji obrońcy osk. A. P.), które Sąd Okręgowy uznał za rzetelne i pełne, jak również zeznań świadków D. N., J. N. (2), K. K., M. S. i M. K. i pozostałych świadków (pkt 11 – 13 apelacji obrońcy osk. D. A., pkt 1 apelacji osk. J. N. (1), pkt 8 apelacji obrońcy osk. A. P.), w zakresie, w jakim Sąd meriti uznał je za niewiarygodne.

Na aprobatę Sądu
Apelacyjnego –
wbrew
twierdzeniom
apelujących (pkt 7 i 8
apelacji obrońcy osk.
D. A., pkt 8 ppkt „d”
apelacji osk. A. P.,
pkt 1 tiret pierwsze
apelacji obrońcy osk.
R. S., pkt 1 apelacji
obrońcy osk. J. N.
(1)) – zasługuje
także ocena Sądu
I instancji co do
zeznań
pokrzywdzonej D.
G., a także ocena
wyjaśnień każdego z
oskarżonych (pkt 1
tiret drugie i trzecie
apelacji obrońcy osk.
R. S., pkt 1 apelacji
obrońcy osk. J. N.
(1), pkt 8 apelacji
obrońcy osk. A. P.).

Przy czym
niezasadne był w
tej sytuacji również
twierdzenia tych
obrońców
wskazujące na braki
w zgromadzonym
materiale
dowodowym,
poprzez pominięcie
dowodów
korzystnych dla
poszczególnych
oskarżonych. Sąd
Okręgowy udział
poszczególnych
oskarżonych w
popelnieniu
przypisanych
każdemu z nich
przestępstw wywiódł
bowiem nie tylko

na podstawie treści zeznań pokrzywdzonej, ale przede wszystkim częściowych wyjaśnień A. P.. Nie zawsze bowiem dowody, które nie zawierają treści obciążających poszczególnych oskarżonych, mogą być uznane za dowody świadczące na ich korzyść, gdyż najczęściej mają one jedynie charakter neutralny i pozostają bez wpływu na poczynione ustalenia faktyczne lub są wynikiem zatajenia, czy niepamięci określonych faktów przez świadków. Natomiast w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób skrupulatny i pełny, przez co nie zachodzi potrzeba jego uzupełnienia. To samo odnosi się do zarzutu sformułowanego przez obrońcę oskarżonego A. P. – czym poniżej w części 3.2 (wniosek dowodowy w tym zakresie oddalono zarówno przed Sądem I instancji, jak również na

rozprawie
odwoławczej).

Niezasadny był również wskazany przez obrońcę oskarżonego M. O. zarzut naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k, albowiem z treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd meriti nie miał żadnych takich wątpliwości, których rozstrzygnięcie wymagałoby zastosowania reguły przewidzianej w art. 5 § 2 k.p.k., co czyni chybionym zarzut skarżącego, gdyż w realiach niniejszej sprawy nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy tego przepisu, podnosząc wątpliwości samej strony, co do treści ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia

rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć, jak sugeruje skarżący. A skoro Sąd meriti nie naprowadził na takie wątpliwości, co znajduje aprobatę Sądu odwoławczego, sformułowany w tym zakresie zarzut obrońcy oskarżonego M. O. (1) nie był zasadny, gdyż dokonanie przez Sąd I instancji stanowczych ustaleń, co do okoliczności i udziału tego oskarżonego w popełnieniu czynu, który został mu przypisany, do czego na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd meriti był uprawniony, wyklucza możliwość obrazy art. 5 § 2 k.p.k. - bo według tych ustaleń nie ma wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2004 r., sygn. VKK 60/03; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2005 r., sygn. V KK 72/03). Zresztą skarżący nie

wykazał, jakie to wątpliwości miał Sąd I instancji, a nie obrońca lub oskarżony, które zostały w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięte na niekorzyść M.O..

Brak też było racjonalnych podstaw do podzielenia zasadności zarzutów obrońców oskarżonych o naruszeniu przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., które miało polegać na niepełnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i pominięciu przy wyrokowaniu dowodów oraz korzystnych dla każdego z oskarżonych z osobna okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Wbrew twierdzeniom skarżących, Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił każdy z dowodów i wcale nie dał bezkrytycznie wiary dowodom wspierającym tezy oskarżenia, a swoją decyzję przekonująco

przedstawił w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku.

Nie miał więc przy
tym racji także
obrońca
oskarżonego M.
O. zarzucając
naruszenie przepisu
art. 4 § 1
k.p.k. poprzez ocenę
materiału
dowodowego w
sposób rzekomo
wyłącznie
niekorzystny dla
tego oskarżonego,
albowiem Sąd
Okręgowy w sposób
rzetelny i
przekonujący
wykazał, dlaczego
częściowo nie dał
wiary relacjom M.
O. i A. P. oraz
innym dowodom w
zakresie, w którym –
zdaniem skarżącego
– dowody te
wykluczają udział
M.O. w popełnieniu
przypisanego mu w
pkt 2 przestępstwa,
w sposób ustalony
zaskarżonym
wyrokiem, a to
stanowisko Sądu
meriti zasługuje na
pełną aprobatę Sądu
Apelacyjnego.

Postępowanie
dowodowe zostało
więc
przeprowadzone
przez Sąd Okręgowy
w sposób

skrupulatny i
prawidłowy, a
zebrany materiał
dowodowy uznać
należy za pełny
i wyczerpujący.
W ocenie Sądu
Apelacyjnego,
rzetelnie zebrany
w sprawie przez
Sąd I instancji
materiał dowodowy
jest kompletny i
uprawniał do
wydania decyzji
merytorycznej,
albowiem w sposób
wystarczający Sąd
ten wyjaśnił
wszystkie istotne
okoliczności sprawy,
co przeczy sugestiom
poszczególnych
obrońców
oskarżonych o
naruszeniu
przepisów
proceduralnych.

Chybiony jest
również zarzut
wszystkich
obrońców, że Sąd I
instancji ustalił winę
i sprawstwo każdego
z oskarżonych na
podstawie
domniemania, a nie
wnioskowania w
oparciu o zebrany
w sprawie materiał
dowody, albowiem
Sąd Okręgowy w
sposób prawidłowy,
wystarczający, a
przede wszystkim
przekonujący
wykazał powody,
dla których był
uprawniony do

<p>wydania wyroku skazującego wobec wszystkich tych oskarżonych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Postępowanie dowodowe było prawidłowe i wyczerpujące. Chybione zarzuty apelujących, nie mogły skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku ani jego zmianą. Nie zachodzą również żadne podstawy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Brak przesłanek z art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k.,</p>		

<p>które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut obrazy prawa procesowego tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 211 k.p.k. i art. 212 k.p.k. (pkt 10 apelacji obrońcy oskarżonego A. P.).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzut obrońcy oskarżonego A. P. o rzekomym naruszeniu przez Sąd meriti przepisów art. 167 k.p.k. w zw. z art. 211 k.p.k. i art. 212 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia eksperymentu procesowego w łazience domu oskarżonego J. N. (1), celem weryfikacji wersji zdarzenia podanej przez pokrzywdzoną oraz oskarżonych A. P. i M. O.. Przeprowadzone w</p>			

toku postępowania sądowego i rzetelnie ocenione dowody były bowiem wystarczające do ustalenia w przekonującym stopniu, jaki był przebieg i okoliczności zdarzenia przypisanego oskarżonym A. P. i M. O. w pkt 2 zaskarżonego wyroku. Ponadto eksperyment procesowy (przy uwzględnieniu wersji podawanych przez pokrzywdzoną oraz przez oskarżonych różniących się jedynie w szczegółach) pozwoliłby co najwyżej na ustalenie różnych możliwości przebiegu zdarzenia, ale nie pozwoliłby sam w sobie na ustalenie jego rzeczywistego przebiegu, do czego niezbędna była dokładna analiza i prawidłowa ocena zeznań pokrzywdzonej i wyjaśnień oskarżonych, którzy zresztą nie zaprzeczali, że w trójkę przebywali wówczas w łazience. Zwłaszcza, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy,

sąd rzetelnie i logicznie ustalił ciąg wydarzeń i szczegóły, które wcześniej budziły wątpliwości tzn. w zakresie dotyczącym sekwencji zachowań A. P. i M. O. i prawidłowo ustalił, w którym momencie M.O. próbował zniżyć głowę pokrzywdzonej do swojego obnażonego członka, a także to, kto i jak przytrzymał pokrzywdzoną w czasie zgwałcenia w dniu 21 grudnia 2013r. (część 1.1.2.6 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Ustalenia Sądu meriti w tym zakresie zasługiwały na pełną aprobatę sądu odwoławczego, a wniosek dowodowy tej samej treści został również oddalony w postępowaniu odwoławczym.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, a ewentualnie o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

do ponownego rozpoznania.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Brak podstaw do uwzględnienia zarzutu apelującego, albowiem Sąd nie naruszył wskazanych w apelacji przepisów postępowania. Brak przesłanek z art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k., które skutkowałyby koniecznością uchylecia zaskarżonego orzeczenia. Brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.			
3.3.	Zarzut obrazy prawa procesowego tj.: - art. 424 § 2 k.p.k. (pkt 13 apelacji obrońcy oskarżonego A. P.), - art. 424 § 1 k.p.k. (pkt I tiret drugie apelacji obrońcy R. S.), - art. 424 k.p.k. (pkt 1 in fine apelacji obrońcy oskarżonego M. O.)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzuty te nie zasługiwały na uwzględnienie. Aby zarzut obrazy przepisów postępowania oparty na podstawie z art. 438 pkt 2 k.p.k. mógł być uznany za zasadny, konieczne jest bowiem wykazanie możliwego wpływu na treść orzeczenia. Natomiast przepis art. 424 k.p.k. kwestionowany przez obrońców oskarżonych A. P., R. S. i M.O. (przy czym ostatni z tych skarżących nie wskazał naruszonego przepisu, zarzucając jednak, że w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku pominięto część istotnych okoliczności lub odniesiono się do nich w sposób ogólny), odnosi się do czynności dokonywanej przez sąd po wydaniu wyroku. W związku z czym nie sposób przyjąć, by czynność następcza – jaką</p>	

jest uzasadnienie
- mogła wpływać
na to, co zostało
orzeczone wcześniej
czyli na treść
wyroku. Szczególnie,
że kontrola
odwoławcza
dokonywana przez
Sąd odwoławczy
służy weryfikacji
słuszności
orzeczenia, a nie
jego uzasadnienia,
przy czym kontroli
tej dokonuje się
poprzez badanie
zgodności wyroku z
materiałem
dowodowym oraz
badanie dochowania
przez sąd istotnych
wymogów
proceduralnych.

Uzasadnienie
wyroku jest bowiem
czynnością wtórną
do rozpoznania
sprawy, gdyż
przeprowadza się
ją już po jej
zakończeniu.

Ponadto
uzasadnienie
stanowi dokument o
charakterze
sprawozdawczym,
zawierającym
przedstawienie
wyników narady, z
dokładnym
wskazaniem, co
sąd uznał za
udowodnione i jak
ocenił dowody, jeśli
chodzi o podstawę
faktyczną wyroku
oraz wyjaśnieniem
podstawy prawnej

zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia. Z tych też względów nawet stwierdzone nieomagi uzasadnienia, nie mogą z zasady stanowić podstawy do przyjęcia, iż uchybienie art. 424 § 1 k.p.k. miało realny wpływ na treść wyroku i musi prowadzić do jego zmiany bądź uchylenia (podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie V KK 229/13).

Natomiast w przedmiotowej sprawie pisemne motywy zaskarżonego wyroku zostały zaprezentowane w sposób przejrzysty, drobiazgowy i rzetelny, umożliwiając Sądowi odwoławczemu przeprowadzenie kontroli instancyjnej i poznanie motywów, jakimi Sąd meriti kierował się wydając zaskarżone orzeczenie, potwierdzając jednocześnie jego słuszność w konfrontacji z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Ocena

ta dotyczy zarówno motywów, jakimi Sąd I instancji kierował się uznając winę oraz sprawstwo każdego z oskarżonych, jak również w zakresie przedstawienia motywów, jakimi się kierował w zakresie doboru rodzaju i wysokości wymierzonych każdemu z nich kar.

W tej sytuacji argumenty obrońców oskarżonych A. P., R. S. i M.O., uszczegółowione w zarzutach apelacji tych skarżących nie zasługiwały na aprobatę w toku kontroli instancyjnej i stanowiły raczej wyraz polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych albo o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za

<p>zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>W toku kontroli instancyjnej nie stwierdzono naruszenia przepisów proceduralnych, które miałyby wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Nie zachodzą również żadne podstawy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Brak przesłanek z art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k., które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (pkt 2 apelacji obrońcy oskarżonego M.O., pkt 1 - 6 apelacji obrońcy oskarżonego D. A., pkt 1 - 4 apelacji obrońcy oskarżonego J. K., pkt 2 apelacji obrońcy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	oskarżonego J. N. (1), pkt 1-3 i 5-7 apelacji obrońcy oskarżonego A. P., pkt II apelacji obrońcy oskarżonego R. S.)		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Niezasadne były też podniesione przez wszystkich obrońców zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, skoro ocena dowodów ujawnionych na rozprawie, a dokonana przez Sąd Okręgowy, nie wykazuje zdaniem Sądu odwoławczego dowolności i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów chronionej przepisem art. 7 k.p.k. Jeszcze raz należy podkreślić, że apelacja zarzucająca błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest skuteczną tylko wówczas, gdy jej autor wykaże, że ustalenia dokonane przez sąd orzekający są wbrew wskazaniom wiedzy, zasadom doświadczenia</p>			

życiowego bądź wyciągnięte z nich wnioski sprzeczne są z prawidłami logicznego rozumowania, względnie wskaże jakie fragmenty poczynionych ustaleń nie znajdują odzwierciedlenia w ujawnionych dowodach albo jakie istotnie dowody zostały pominięte przy dokonywaniu oceny materiału dowodowego. A tego żaden ze skarżących nie zdołał uczynić skutecznie, przedstawiając jedynie swoją wersję oceny zebranych w sprawie dowodów.

Nie można jednak zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeśli sąd je rozważył i odrzucił na płaszczyźnie art. 7 k.p.k. jako niewiarygodne. Trzeba przy tym wyraźnie podkreślić, że odrzucenie przez sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów, stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym

uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów. Swoje stanowisko i podjęte rozstrzygnięcia Sąd meriti bowiem dokładnie przedstawił oraz przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach wyroku zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k., albowiem sporządzone przez Sąd Okręgowy uzasadnienie zaskarżonego wyroku w sposób należyty wyjaśnia podstawy faktyczne orzeczenia wskazując, na fakty i okoliczności, które zostały udowodnione oraz określa dowody, na których oparto przedmiotowe ustalenia, a także wymienia powody, które legły u podstaw częściowego zakwestionowania wyjaśnień oskarżonych, co do okoliczności i przebiegu inkryminowanych zdarzeń oraz roli jaką odegrał każdy z oskarżonych w czasie popełnienia przypisanych im przestępstw.

W zasadniczej części wszyscy obrońcy oskarżonych podniesione zarzuty w zakresie błędnych ustaleń faktycznych, zbudowali na bazie krytyki przyjęcia przez Sąd meriti jako wiarygodnych, dowodów obciążających oskarżonych, a wśród nich przede wszystkim zeznań pokrzywdzonej D. G. oraz wyjaśnień oskarżonego A. P. złożonych na początkowym etapie postępowania przygotowawczego. Stanowisko skarżących nie zasługiwało jednak na aprobatę Sądu Apelacyjnego, gdyż Sąd meriti - uwzględniając całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego - był w pełni uprawniony do wyrażonej w pisemnych motywach oceny dowodów, którym dał wiarę, a argumentacja zawarta w apelacjach obrońców, stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu. Zrozumiała jest przy tym rola obrońców, którzy opierając

się na wybiórczym powoływaniu dowodów lub ich fragmentów, próbują nadać niektórym szczegółom zbyt doniosłe znaczenie, jednak próby te nie wytrzymują konfrontacji z całością materiału dowodowego, który trafnie został oceniony przez Sąd Okręgowy czyniący prawidłowe ustalenia faktyczne.

Wszyscy obrońcy oskarżonych odwołując się w sposób bardzo selektywny do poszczególnych dowodów oraz ich części (np. fragmenty wyjaśnień czy zeznań) i formułując oceny związane z rzekomymi niedostatkami materiału dowodowego, utracili z pola widzenia całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz płynące z niego wnioski. Przykładem tego jest stanowisko obrońcy oskarżonego M. O., który w sposób wybiórczy powołuje się jedynie na część wyjaśnień

oskarżonego A. P. tj. na te wyjaśnienia, które są korzystne z punktu widzenia linii obrony M. O., natomiast pomija wcześniejsze wyjaśnienia, które korespondują z dowodami, którym sąd dał wiarę. Natomiast sam fakt, iż oskarżony A. P., po 2 miesiącach procesu zmienił swoją wersję, nie powoduje jeszcze, iż te nowe wyjaśnienia powinny zostać uznane za wiarygodne.

Tymczasem uzasadnienie zaskarżonego wyroku, odnosząc się kompleksowo do wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń, nie pozostawia wątpliwości, iż każdy z oskarżonych zrealizował ustawowe znamiona przestępstw przypisanych zaskarżonym wyrokiem.

Reasumując powyższe uwagi podkreślić należy, iż wszystkich przywołanych przez Sąd I instancji ustaleń i powołanych na ich

poparcie dowodów, skarżący zdają się nie zauważać, opierając swe rozbudowane i całkowicie chybione zarzuty wyłącznie na tej części wyjaśnień oskarżonych lub świadków, które przez Sąd a quo zostały całkowicie zdezawuowane, względnie na fragmentach zeznań świadków, w sytuacji gdy całościowa ich wymowa prowadzi do wniosków odmiennych.

Przypomnieć należy skarżącym, iż sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu meriti innej, odmiennej oceny dowodów czy też alternatywnego do ustalonego przez Sąd I instancji poglądu, nie może automatycznie prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych (tak: Sąd Najwyższy I KR 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58). Skarżący powinni w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody skutecznie wykazać, jakie błędy natury faktycznej lub logicznej, czy też

jaka sprzeczność z zasadami doświadczenia życiowego powodowały, iż ustalenia Sądu I instancji były w okolicznościach rozpoznawanej sprawy błędne. Zadaniu temu żaden z obrońców oskarżonych nie sprostął, formułując zarzuty, stanowiące wyłącznie gołosłowną polemikę z opartymi na prawidłowo ocenionych dowodach ustaleniami sądu.

Stąd też Sąd Apelacyjny w całości podzielił ustalenia Sądu meriti, zarówno co do samego przebiegu zdarzeń w nocy 20/21 grudnia 2013r. oraz w dniu 21 grudnia 2013r., jak i roli każdego z oskarżonych w tych wydarzeniach, a także tego, że D. A. wlał pokrzywdzonej do ust alkohol, a nie żaden inny płyn. W realiach niniejszej sprawy każdy z oskarżonych wiedział, iż bierze udział w przestępstwie mimo, że rola poszczególnych oskarżonych była różna. Oskarżeni

wiedzieli też, jaki rodzaj przestępstwa jest przez nich popełniany. Wnioski te słusznie Sąd I instancji wywiódł z okoliczności, rodzaju i charakteru działań podejmowanych przez każdego z oskarżonych, w zależności od roli, jaką spełniał w czasie przestępstwa.

Analiza treści zaskarżonego wyroku i jego pisemnego uzasadnienia, przez pryzmat treści zebranych w sprawie dowodów, nie daje też podstaw do uznania, aby w którymkolwiek zakresie zachodziła sprzeczność sentencji wyroku z poczynionymi ustaleniami faktycznymi, jak sugerują obrońcy J. K. (pkt 2 apelacji) oraz obrońcy oskarżonego A. P. (pkt 3 apelacji).

W tej sytuacji, wbrew twierdzeniom wszystkich skarżących wyrok obrońców, Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący wykazał powody dla których przyjął

sprawstwo i winę oskarżonych A. P., M.O., D. A., R. S., J. N. (1) i J. K. w zakresie przypisanego każdemu z nich przestępstwa. Wbrew twierdzeniom obrońców Sąd meriti prawidłowo i przekonująco uzasadnił, w jaki sposób oskarżeni zrealizowali znamiona ustawowe przypisanych każdemu z nich przestępstw, a zachowania w tym zakresie oskarżonych, świadczą o umyślnym działaniu oskarżonych. Trafność zaskarżonego wyroku wynika przy tym z prawidłowych ustaleń faktycznych, przez co chybione były wszystkie zarzuty kwestionujące przyjęte ustalenia. Zbędne jest też szczegółowe odnoszenie się do każdego z zarzutów sformułowanych przez obrońców, skoro Sąd Apelacyjny w całości zaaprobował zarówno poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia, jak i kompleksową ocenę dowodów

prowadzącą do tych ustaleń, jak również motywy, którymi kierował się Sąd meriti, a argumentację skarżących ocenił jedynie w kategorii subiektywnej polemiki z tym ustaleniami, opartej na wybiórczej ocenie dowodów. Szczegółowa ocena wszystkich zarzutów obrońców spowodowałaby bowiem konieczność powielania motywów Sądu I instancji.

Sąd Apelacyjny nie uznał więc żadnego z zarzutów apelujących wyrok obrońców, kwestionujących prawidłowość ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, w całości aprobując te ustalenia i zaprezentowaną w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku ocenę dowodów, które stanowiły podstawę tych ustaleń, przez co odnoszenie się do każdego z tych zarzutów odrębnie, byłoby jedynie zbędnym powieleniem ustaleń i argumentacji

<p>przedstawionej przez Sąd meriti .</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych oraz dokonanych na ich podstawie ocen. Nie zachodzą również żadne podstawy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Brak przesłanek z art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k., które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego</p>		

<p>orzeczenia. Brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.</p>			
<p>3.5.</p>	<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do okoliczności mających znaczenie przy orzekaniu kosztów procesu i jednocześnie naruszenie przepisu art. 624 § 1 k.p.k. (pkt 6 apelacji obrońcy oskarżonego J. K. i pkt 14 apelacji obrońcy oskarżonego A. P.).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Nie zasługiwały na aprobatę Sądu odwoławczego także zarzuty obrońców oskarżonych J. K. i A. P., w zakresie kosztów jakimi zostali obciążeni oskarżeni. Wprawdzie apelujący w tym zakresie zarzucili zarówno błędność ustaleń, jak również naruszenie przepisu art. 624 § 1 k.p.k., to jednak żaden z tych zarzutów nie był zasadny.</p>			

Na wstępie wskazać jednak należy, iż błędne w tym wypadku było formułowanie zarzutu naruszenia art. 624 § 1 k.p.k., skoro przepis ten jedynie umożliwia Sądowi zwolnienie oskarżonych, a więc nie ma ono charakteru obligatoryjnego, a fakultatywny na podstawie swobodnej oceny orzekającego sądu.

Przede wszystkim jednak, zarzuty obrońców nie były zasadne, albowiem zwolnienie od kosztów wymagałoby wykazania przez stronę ubiegającą się o zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 624 § 1 k.p.k., przewidzianych w tym przepisie przesłanek. A wbrew twierdzeniom skarżących, sytuacja taka w realiach niniejszej sprawy nie nastąpiła, nawet przy uwzględnieniu wysokości orzeczonych wobec oskarżonych nawiązek.

Kwoty zasądzonych przez Sąd I instancji wydatków od każdego z

oskarżonych, których wysokość jest zbliżona do wartości dwumiesięcznego najniższego wynagrodzenia ustalonego na rok 2020r., trudno racjonalnie uznać za takie, których oskarżeni J. K. i A. P. - uwzględniając wiek każdego z oskarżonych i brak przeciwwskazań do pracy zarobkowej - nie mogą uiścić, chociażby po rozłożeniu tych kwot na raty. Nie zmienia tej oceny również fakt orzeczenia wobec oskarżonych kar izolacyjnych, albowiem nic nie stoi na przeszkodzie, aby w czasie odbywania kary lub po jej zakończeniu, oskarżeni uzyskali zatrudnienie pozwalające na spłatę zasądzonych kosztów. Zresztą zasadą jest ponoszenie kosztów postępowania przez oskarżonych w wypadku wydania wyroku skazującego, a w wyjątkowych wypadkach, w oparciu o przepis art. 624 k.p.k. można ich z tego obowiązku zwolnić. Trudno jednak przyjąć za racjonalną podstawę

<p>do zwolnienia oskarżonych J. K. i A. P. z obowiązku poniesienia kosztów procesu, stwierdzenie obojga apelujących ograniczające się do wskazania, że „oskarżony co prawda ma stałe zatrudnienie, aczkolwiek jego dochody nie są wysokie”.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zwolnienie oskarżonych J. K. i A. P. z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Niezasadne zarzuty apelujących i brak racjonalnych powodów do zwolnienia oskarżonych J. K. i A. P. z obowiązku poniesienia kosztów postępowania przed Sądem I instancji.</p>			
<p>3.6.</p>	<p>Zarzut obrazy prawa materialnego tj.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>	

	<p>art. 197 § 3 k.k. i in. (pkt III apelacji obrońcy oskarżonego R. S. oraz pkt 4 apelacji obrońcy oskarżonego A. P.), a także art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. (uzasadnienie apelacji obrońcy oskarżonego M. O.).</p>	# niezasadny	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Niezasadne były zarzuty obu obrońców o rzekomej obrazie prawa materialnego.</p> <p>Odnosząc się na wstępie do zarzutu z pkt III tiret pierwsze apelacji obrońcy oskarżonego R. S. o braku możliwości kumulatywnej kwalifikacji przestępstwa z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. oraz 198 k.k., Sąd odwoławczy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni podziela pogląd wyrażony już w wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 2 listopada 2016r. sygn. II AKa 316/16, uchylającym wcześniej wydany w tej sprawie wyrok, że</p>			

jednoczynowy zbieg przepisów z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i art. 198 k.k., chociaż w praktyce orzecniczej bardzo rzadki, to jednak w wyjątkowych okolicznościach jest możliwy (podobnie przyjęto w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2006r. sygn. V KK 293/06, w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 2008r. sygn. II KK 21/08 oraz w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016r. sygn. V KK 446/15, a nadto zob. O.Górniok, w: Kodeks karny. Komentarz, t. II, Gdańsk 2005, s.206; J.Warylewski, w: Kodeks karny. Część szczególna, t. I, red. A.Wąsek, Warszawa 2004, s. 844). Szczególnie, iż w niniejszej sprawie istotne znaczenie ma ciąg zdarzeń z udziałem pokrzywdzonej i oskarżonych R. S. i A. P., poprzedzających moment samego zgwałcenia przypisanego oskarżonym w pkt I zaskarżonego wyroku, co powoduje, iż jedynie przyjęta przez Sąd I

instancji
kwalifikacja prawna
czynu przypisanego
oskarżonemu A. P.
i R. S. w
pkt 1 zaskarżonego
wyroku, w pełni
oddaje kryminalną
zawartość
przestępczego
zachowania tych
oskarżonych.

Nie zasługiwały na
aprobatę również
pozostałe argumenty
obrońców,
usiłujących
przekonać o
rzekomej obrazie
prawa materialnego
tj. art. 197 § 3
pkt 1 k.k. lub
198 k.k., albowiem
Sąd Apelacyjny w
całości podziela
ocenę prawną
zachowania
poszczególnych
oskarżonych
przedstawioną przez
Sąd meriti w
części 3 pisemnych
motywów
zaskarżonego
wyroku. Ponownie
jedynie należy
przypomnieć, iż
z zebranego w
sprawie materiału
dowodowego
wynika, że
pokrzywdzona na
skutek spożytego
wcześniej
dobrowolnie
alkoholu,
pozostawała w czasie
czynu bezradna
w rozumieniu art.

198 k.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2020r. sygn. I KZP 30/01 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 1983r. sygn. IV KR 124/83 i z dnia 25 listopada 2009r. sygn. V KK 271/09), a oskarżeni udając się do pomieszczenia, w którym przebywała pokrzywdzona, zamierzali wykorzystać stan jej upojenia alkoholowego i wynikający z niego stan jej bezradności. Pokrzywdzona jednak wyraziła słownie swój opór, który został przełamany poprzez wlanie jej do ust kolejnej dawki alkoholu, co Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił w części 1.1.1.26 i 1.1.1.27 (w części 1 i 2) uzasadnienia. Natomiast zmuszenie pokrzywdzonej do wypicia alkoholu stanowiło przemoc w rozumieniu art. 197 k.k.

Nie ma przy tym racji obrońca oskarżonego R. S. twierdząc, iż ewentualne przyjęcie, iż faktycznie doszło do

podania alkoholu
pokrzywdzonej,
powinno być
rozpatrywane
jedynie w
kategoriach
podstępu. Zebrany
w sprawie materiał
dowodowy nie
pozwala bowiem na
przyjęcie, iż do
zdarzenia
przypisanego
oskarżonym w pkt 1
zaskarżonego
wyroku, doszło na
skutek podstępnego
upicia
pokrzywdzonej.
Wręcz przeciwnie,
pokrzywdzona kilka
godzin wcześniej
dobrowolnie
spożywała alkohol,
chcąc jednocześnie
pokazać, że potrafi
go wypić tyle
ile towarzyszący jej
wówczas oskarżeni,
wspólnie z
oskarżonymi
spożywała alkohol
również w (...),
a także odrzuciła
propozycję
odwiezienia jej do
domu po wyjściu
z lokalu. Fakty te
wskazują na to,
iż oskarżeni nie
mogli podstępnie
upić pokrzywdzonej
w czasie, gdy jeszcze
sami nie wiedzieli, że
wróci ona z nimi do
domu J. N. (1).

Skoro więc
pokrzywdzona
uzewnętrzniła swój

opór wobec zachowań podejmowanych przez oskarżonych - a potwierdziła to nie tylko D. G., ale także oskarżony A. P. - a oskarżeni opór pokrzywdzonej przełamali, doprowadzając ją następnie wbrew woli do obcowania płciowego, oskarżeni R. S. i A. P., ale także D. A. i J. N. (1) wyczerpali swym zachowaniem dyspozycję art. 197 § 3 pkt 1 k.k., bez względu na to, iż stopień użytej przemocy nie był znaczny, z powodu stanu nietrzeźwości pokrzywdzonej.

Nie zasługiwała też na uwzględnienie sugestii wyrażona w uzasadnieniu apelacji obrońca oskarżonego M. O., że zachowanie tego oskarżonego należy rozważyć co najwyżej jako wyczerpujące znamiona ustawowe przestępstwa określonego w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k., albowiem Sąd I instancji prawidłowo wykazał, dlaczego uznał A. P. i M. O. za winnych popełnienia czynu przypisanego

im w pkt II, jako wyczerpującego znamiona ustawowe z art. 197 § 3 pkt 1 k.k., co także zasługuje na aprobatę sądu odwoławczego.

Apelacje obrońców w zakresie, w jakim skarżący kwestionowali przyjętą w zaskarżonym wyroku kwalifikację prawną czynu przypisanych poszczególnym oskarżonym w pkt 1 i 2 przestępstw, nie zasługiwały na uwzględnienie, a Sąd Apelacyjny w całości aprobuje motywy wskazane przez Sąd Okręgowy w części 3 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, uznając je za prawidłowe, przekonujące i wystarczające do dokonania kontroli instancyjnej.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów albo o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

rozpoznania Sądowni I instancji.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Sąd I instancji prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy. Prawidłowo zakwalifikował też czyny przypisane obu oskarżonym, a swoją decyzję wystarczająco uzasadnił. Nie doszło więc do obrazu prawa materialnego w zakresie czynów przypisanych każdemu z tych oskarżonych z osobna. Dotyczy to zarówno podstawy prawnej skazania oraz podstawy prawnej wymiaru kary.</p> <p>Nie mieli racji obrońcy oskarżonych R. S. i A. P. zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego, stanowiących podstawę prawną skazania każdego ze sprawców za czyny przypisane w odpowiednich punktach wyroku Sądu I instancji, gdyż Sąd</p>		

odwoławczy w
całości aprobuje w
tej części stanowisko
wyrażone w
zaskarżonym
wyroku.

W tej sytuacji,
wbrew
twierdzeniom
obrońców
oskarżonych R. S.
i A. P., Sąd
I instancji w
sposób prawidłowy i
wyczerpujący
wykazał powody,
dla których przyjął
sprawstwo i winę
oskarżonych w
zakresie
przypisanych
każdemu z nich
przestępstw,
prezentując zarówno
motywów działania
oskarżonych oraz
ich świadomość
co do faktycznych
okoliczności i
charakteru
popelnionych
czynów, prawidłowo
ustalając
okoliczności
przedmiotowych
czynów i dokonując
następnie
prawidłowej ich
oceny oraz
wyciągając na ich
podstawie słuszne
wnioski. Wbrew
twierdzeniom
obrońców Sąd meriti
prawidłowo i
przekonująco
uzasadnił, w jaki
sposób oskarżeni
zrealizowali

znamiona ustawowe
przypisanych
każdemu z nich
przestępstw, a
działanie w tym
zakresie
oskarżonych,
świadczą o
umyślnym działaniu
oskarżonych.

Chybiony były więc
podniesione przez
tych obrońców
zarzuty obrazy
przepisów prawa
materialnego
wskazanych
szczegółowo w
apelacjach, które
Sąd Okręgowy
przyjął jako
podstawę skazania
w wyroku. Obraza
prawa materialnego
ma bowiem miejsce
wtedy, gdy stan
faktyczny został w
orzeczeniu
prawidłowo
ustalony, a nie
zastosowano do
niego właściwego
przepisu prawa
materialnego, a
także w sytuacji
niezastosowania
określonego
przepisu, gdy jego
zastosowanie było
obowiązkowe.
Natomiast nie
zachodzi taka
obraza, kiedy
wadliwość
zaskarżonego
orzeczenia jest
wynikiem błędnych
ustaleń przyjętych za
jego podstawę lub

naruszenia przepisów prawa procesowego. Nie można więc podzielić stanowiska, że przy zarzucie obrazy prawa materialnego za punkt wyjścia należy przyjmować nie to, co sąd ustalił, lecz to, co sąd powinien był ustalić. Tak bowiem ujmowany zarzut obrazy prawa materialnego jest bowiem w istocie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2017r. sygn. IV KK 430/16). I tak właśnie uczynili obrońcy oskarżonych A. P. i R. S. polemizując w istocie z ustaleniami faktycznymi Sądu I instancji, przez co zarzuty sformułowane w ich apelacjach dotyczące obrazy prawa materialnego, nie zasługiwały na uwzględnienie, a argumentacja Sądu meriti w tym zakresie, przedstawiona w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, zasługuje

na pełną aprobatę Sądu odwoławczego, przez co zbędne jest jej powtarzanie.

Prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych oraz dokonanych na ich podstawie ocen, a także prawidłowość przyjętych podstaw prawnych skazania każdego z oskarżonych nie dają podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Nie zachodzą również żadne podstawy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Brak przesłanek z art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k., które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.

3.7.	Zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 115 § 10 k.k. (pkt 11 apelacji obrońcy oskarżonego A. P.)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
------	--	--	--

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Rację ma obrońca twierdząc, że jeśli oskarżony A. P. posiadał status sprawcy młodocianego w chwili wydania pierwszego wyroku, to zachowuje go na dalszym etapie postępowania, przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Tyle, że z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia wcale nie wynika - jak sugeruje obrońca - że Sąd meriti A. P. potraktował inaczej. Podobnie zresztą, jak innych oskarżonych, którym przysługuje status sprawcy młodocianego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku albo o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za</p>		

<p>zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zarzut obrońcy nie był zasadny. Nie zachodzą również żadne podstawy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Brak przesłanek z art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k., które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.</p>			
<p>3.8.</p>	<p><u>Zarzuty apelacji co do kary</u></p> <p>1. zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 54 § 1 k.k., art. 60 § 1 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. (pkt 12 i 13 apelacji obrońcy oskarżonego A. P.).</p> <p>2. zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 53 § 1 i 2 k.k., art. 55 k.k. oraz art. 56 k.k. i art. 46 § 2 k.k., co do dyrektyw wymiaru kary (pkt</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>5 apelacji obrońcy oskarżonego J. K.).</p> <p>3. zarzut obrazy prawa materialnego i procesowego co do kary (pkt 3 apelacji obrońcy oskarżonego M. O.),</p> <p>4. zarzut rażącej niewspółmierności kary, z uwagi na jej rażącą surowość (pkt 14 apelacji obrońcy oskarżonego D. A., pkt IV apelacji obrońcy oskarżonego R. S., pkt 3 apelacji obrońcy oskarżonego J. N. (1))</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wszyscy obrońcy oskarżonych, kwestionując zaskarżony wyrok również w części dotyczącej kary, w różny sposób sformułowali swe zarzuty apelacyjne tj. zarówno poprzez zarzut obrazy prawa materialnego, zarzut obrazy prawa procesowego, a także zarzut rażącej niewspółmierności kary. Pomimo odmiennych</p>			

zarzutów, wszyscy obrońcy zgodnie usiłowali wykazać, iż zaskarżony wyrok jest zbyt surowy.

Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jednak nie tylko w zakresie dotyczącym popełnionych przez oskarżonych A. P., D. A., R. S., J. N. (1), J. K. i M. O. przestępstw, ale także i w zakresie okoliczności determinujących wymiar kary, są trafne, przekonywujące i w pełni zasługują na akceptację Sądu odwoławczego. Sąd meriti prawidłowo bowiem dostrzegł i ocenił wszystkie wpływające na wymiar kary okoliczności, a w tym okoliczności związane bezpośrednio z popełnionymi przestępstwami i motywacją działania każdego z oskarżonych osobno.

Sąd też nie zasługiwał na uwzględnienie twierdzenia tych obrońców, którzy podnieśli zarzuty obrazy prawa materialnego, podobnie jak

obrońców
oskarżonych D. A.
(pkt 14 apelacji)
i J. N. (1) (pkt
3 apelacji), którzy
podnieśli, że rażąca
niewspółmierność
kary wynikała z
nienależytego
uwzględnienia celu
wychowawczego
kary (art. 54
§ 1 k.k.) lub
nieprawidłowego
zastosowania
dyrektyw wymiaru
kary wynikających z
art. 53 k.k.

Wprawdzie
faktycznie Sąd I
instancji w
pisemnych
motywach nie
uwytklił
wychowawczych
celów kary, jakie
ma spełnić ona
wobec sprawców
młodocianych,
jednak zadaniem
Sądu odwoławczego
nie jest ocena
samego pisemnego
uzasadnienia
skarżonego
orzeczenia, ale
przede wszystkim
treść zaskarżonego
wyroku w
konfrontacji z
całością
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego i na tej
właśnie podstawie
Sąd Apelacyjny
mógł w niniejszej
sprawie stwierdzić,
że Sąd Okręgowy

uwzględnił przy wymiarze kary – i to w wystarczającym stopniu – względy wychowawcze, zgodnie z treścią art. 54 § 1 k.k. Sąd bowiem musi oczywiście brać pod uwagę cele prewencji indywidualnej, połączone co do sprawców młodocianych z celami wychowawczymi, a także względy prewencji ogólnej, ale jednocześnie żadnego z tych celów, jakie ma spełnić kara, nie może pominąć.

Wymierzone więc każdemu z oskarżonych tj. A. P., M.O. D. A., R. S., J. K. i J. N. (1) kary prawidłowo uwzględniają wszystkie powyższe cele. Stąd też mimo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynów, kary te kształtują się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Natomiast obowiązek uwzględniania celów wychowawczych zgodnie z art. 54 § 1 k.k. nie może pomijać celów ogólnoprewencyjnych

oraz oznaczać
zbytniej
pobłażliwości, a tak
stałoby się, gdyby
sąd uwzględnił
oczekiwania
apelujących w
zakresie rodzaju i
wymiaru kar.

Szczególnie, że
przepis art. 54 §
1 k.k., formułując
szczególną
dyrektywę wymiaru
kary dotyczącą
nieletnich i
młodocianych, nie
eliminuje zasad
wymiaru kary
określonych w art.
53 k.k., a jedynie na
pierwszym miejscu
stawia względy
wychowawcze. Nie
mają one jednak
bytu samodzielnego
i stanowią tylko
punkt wyjściowy
i winny być
zestawione z
pozostałymi
okolicznościami
znaczącymi przy
wymiarze kary. Z
art. 54 k.k. wcale
nie wynika bowiem
nakaz łagodzenia
kar wymierzanych
młodocianym, ani
też nakaz łagodnego
bądź pobłażliwego
traktowania takich
sprawców wbrew
zwykłym zasadom
wymiaru kary (por.
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z dnia 15

maja 2019r. sygn. II
AKa 38/19).

Wymierzone
zaskarżonym
wyrokiem kary,
w ocenie Sądu
Apelacyjnego czynią
zadość tej regule
i w wystarczającym
stopniu
uwzględniają
dyrektywy
wychowawczego
oddziaływania kary,
albowiem w realiach
niniejszej sprawy,
wysoki stopień
społecznej
szkodliwości czynów
przypisanych
poszczególnym
oskarżonym,
motywy i sposób
działania sprawców
oraz stopień ich
demoralizacji,
przejawiający się
zarówno w
okolicznościach obu
zdarzeń, jak również
zachowaniu
oskarżonych w
stosunku do
pokrzywdzonej po
zdarzeniu
przypisanym w pkt 1
zaskarżonego
wyroku i zaproszenie
w określonym celu
już po pierwszym
z tych przestępstw
do domu J. N.
(1) także M.O.,
wskazują również na
wysoki stopień ich
demoralizacji.

Z tych względów,
zasady

wychowawczego oddziaływania kary nie mogą w przedmiotowej sprawie zdominować celów określonych w art. 53 k.k., gdyż kara orzeczona z jej nadzwyczajnym złagodzeniem, byłaby nadmiernie łagodna i nie osiągnęłaby celów wychowawczych, ani też nie wdrożyłaby młodocianych oskarżonych do przestrzeganie porządku prawnego, a wręcz przeciwnie, pogłębiła poczucie bezkarności u oskarżonych, a jednocześnie byłaby zupełnie iluzoryczna i nieskuteczna z punktu widzenia potrzeby osiągnięcia celów ogólnoprewencyjnych.

Przy czym demoralizacja sprawców młodocianych w niniejszej sprawie najbardziej była widoczna właśnie u najmłodszych sprawców tj. A. P. i M. O.. Dokonanie pierwszego z przestępstw wcale nie spowodowało u A. P. żadnej refleksji, a wręcz skutkowało rozzuchwaleniem i doprowadziło w krótkim czasie, do

kolejnego podobnego przestępstwa. Podobnie odnośnie M.O., który w istocie tylko w celu zaspokojenia swego popędu przyjechał do domu J. N. (1), nie mając absolutnie żadnych podstaw do uznania, że pokrzywdzona chciałaby z nim obcować płciowo, a jedynie bazując na zapewnieniach innych oskarżonych. Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia potwierdzają także, że to oskarżony D. A. był niejako inicjatorem przełamania oporu pokrzywdzonej, która pomimo wcześniejszych zachowań intymnych z oskarżonymi, w pewnym momencie w wyraziła swój sprzeciw wobec zachowania oskarżonych stawiając im słowny opór. Ponadto wszyscy oskarżeni mieli pełną świadomość, że pokrzywdzona jest nieletnia, co jednak żadnego z nich nie powstrzymało od popełnienia na jej szkodę przestępstwa. Ponadto oskarżeni

po popełnieniu czynu przypisanego im w pkt 1 okazywali pokrzywdzonej pogardę, szydzili z niej i upokarzali, wzmagając niewątpliwie jej cierpienie i doznana krzywdę. Fakty te, łącznie z okolicznościami, przebiegiem i charakterem obu przestępstw, wskazują na wysoki stopień demoralizacji oskarżonych (także tych młodocianych), który sprzeciwia się nadmiernemu w realiach niniejszej sprawy, eksponowaniu względów wychowawczych, kosztem pozostałych celów kary. W tej sytuacji słusznie Sąd I instancji nie dostrzegł racjonalnych powodów do zastosowania wobec któregośkolwiek z oskarżonych instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, a prymat art. 54 § 1 k.k. wobec sprawców młodocianych został w wystarczającym stopniu uwzględniony poprzez wymierzenie kar zbliżonych do dolnej

granicy ustawowego zagrożenia.

Z tych powodów Sąd Apelacyjny nie uwzględnił żadnego z zarzutów obrońców oskarżonych A. P., J. K., ani M. O. o rzekomej obrazie przepisów prawa materialnego lub procesowego, w całości aprobując ustalenia i oceny zaprezentowane przez Sąd Okręgowy.

Chybione są więc również wszystkie zarzuty podniesione przez obrońców oskarżonych D. A., R. S. i J. N. (1) o rzekomej rażącej surowości orzeczonej wobec poszczególnych oskarżonych kar.

Przypomnieć należy, że o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. można mówić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji a

karą, jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo stosowanych dyrektyw wymiaru kary i „nie chodzi tu o każdą różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17.05.2012r., sygn. II AKa 125/12). Podobnie wypowiedział się też Sąd Apelacyjny w Krakowie stwierdzając, że zmiana wysokości orzeczonej kary mogłaby w postępowaniu odwoławczym nastąpić jedynie wówczas, gdyby kara ta jawiła się jako „rażąco niewspółmierna”. Określenie „rażąca” należy odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która

istotnie przez swą niewspółmierność razi (oślepia). Nawet gdyby orzeczona kara jawiła się sądowi odwoławczemu jako niewspółmierna, więc w badanym przypadku jako zbyt surowa, nie mogłoby to spowodować złagodzenia kary, gdyby ta niewspółmierność nie miała charakteru rażącego (por. wyrok tegoż Sądu z dnia 28.10.2011r., sygn. akt II AKa 216/11). Obydwa cytowane orzeczenia, których treść i istotę w pełni podziela tut. Sąd Apelacyjny, przesądzają o niemożności uznania żadnej z apelacji obrońców oskarżonych za zasadną w zakresie, w jakim skarżący kwestionują wymiar orzeczonej kary, gdyż apelujący nie wykazali skutecznie, aby orzeczone przez Sąd I instancji kary pozbawienia wolności, były karami rażąco niewspółmiernymi szczególnie w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych każdemu oskarżonemu z osobna. Oceny tej

nie są w stanie skutecznie zmienić okoliczności wskazane przez obrońców.

Z tych samych powodów jako sprawiedliwe uznano zarówno kary jednostkowe wymierzone poszczególnym oskarżonym tj. A. P., D. A., R. S., J. N. (1), J. K. i M.O. za czyny przypisane w zaskarżonym wyroku oraz karę łączną orzeczoną wobec A. P., aprobuując w całości stanowisko Sąd I instancji przedstawione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. To powoduje, iż żadnej z orzeczonych kar nie można uznać za niewspółmiernie wysoką wobec żadnego z oskarżonych zwłaszcza, że wbrew twierdzeniu obrońców, prawidłowo uwzględnia dyrektywy wymiaru kary, a Sąd meriti jedynie w niewielkiej części wykorzystał dostępny i ustawowo określony zakres, w jakim mógł ustalić wysokość kary wobec każdego

z oskarżonych, kształtując je w wysokości zdecydowanie zbliżonej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Natomiast długość postępowania i czas jaki upłynął od chwili popełnienia przypisanych przestępstw, nie stanowi żadnej z przesłanek wpływających na wymiar kary.

Sąd Apelacyjny nie podzielił również twierdzeń obrońców, iż w sprawie zachodzą szczególne okoliczności, które przemawiałyby za możliwością zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, gdyż brak jest też racjonalnych powodów do zastosowania wobec oskarżonych A. P., D. A., R. S., J. N. (1), J. K. i M.O. nadzwyczajnego złagodzenia kary, co Sąd Okręgowy wystarczająco uzasadnił.

Niezasadny był również zarzut obrońcy oskarżonego J. K. w części dotyczącej orzeczonej nawiązki,

<p>albowiem i w tym zakresie Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji oraz motywy jakimi się kierował wskazane w części 4 pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia. Szczególnie, iż wysokość orzeczonych nawiązek jedynie symbolicznie rekompensuje krzywdę wyrządzoną pokrzywdzonej przez oskarżonych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o złagodzenie orzeczonych kar pozbawienia wolności wobec wszystkich oskarżonych po zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary oraz złagodzenia kary łącznej wobec oskarżonego A. P. i odstąpienie od zasądzenia nawiązki.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Okręgowy wymierzając karę</p>		

poszczególnym oskarżonym tj. A. P., M. O., D. A., R. S., J. N. (1) oraz J. K., prawidłowo uwzględnił wobec każdego z nich odrębnie wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 53 k.k. (oraz z art. 54 § 1 k.k. wobec tych oskarżonych, którzy posiadają status sprawców młodocianych), czemu dał wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, co również znalazło pełną aprobatę Sądu Apelacyjnego i zbędne jest powielanie tych argumentów. Natomiast wymierzając A. P. karę łączną, Sąd Okręgowy prawidłowo rozważył okoliczności przemawiające za korzystnym ukształtowaniem kary łącznej przy zastosowaniu zasady asperacji i w wymiarze również bliższym do dolnej granicy ustawowej.

W tej sytuacji, prawidłowość poczynionych

ustaleń faktycznych oraz dokonanych na ich podstawie ocen, a także orzeczenie w zakresie okoliczności mających wpływ na rodzaj i wysokość orzeczonej kary, a także nawiązki, nie dała podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku. Nie zachodzą również żadne podstawy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Brak przesłanek z art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k., które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Apelacyjny uznał więc, iż tak określone przez Sąd I instancji wobec oskarżonych A. P., D. A., R. S., J. N. (1), J. K. i M.O. kary za poszczególne przestępstwa oraz orzeczona wobec A. P. kara łączna, są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów, a także winy oraz roli w przestępstwie każdego z

oskarżonych i
spełnią cele
zapobiegawcze i
wychowawcze, które
kara ma osiągnąć
w stosunku do
tych oskarżonych, a
także w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

W tej sytuacji,
prawidłowość
poczynionych
ustaleń faktycznych
oraz dokonanych
na ich podstawie
ocen, a także
prawidłowość
ustaleń w zakresie
okoliczności
mających wpływ na
rodzaj i wysokość
orzeczonych kar, nie
dała podstaw do
zmiany
zaskarżonego
wyroku przez Sąd
odwoławczy. Nie
zachodzą również
żadne podstawy do
uchylenia
zaskarżonego
orzeczenia i
przekazania sprawy
sądowi I instancji do
ponownego
rozpoznania. Brak
przesłanek z art. 439
k.p.k., art. 440 k.p.k.
oraz art. 454 k.p.k.,
które skutkowałyby
koniecznością
uchylenia
zaskarżonego
orzeczenia. Brak
racjonalnych
powodów do

<p>zwolnienia któregokolwiek z oskarżonych z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.</p>		
<p>3.9.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary, z uwagi na jej rażącą łagodność (apelacja prokuratora).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut prokuratora jest niezasadny, albowiem zaskarżony wyrok także w części dotyczącej kar uznać należy za prawidłowy z przyczyn wskazanych wyżej w części 3.8, a wszystkie kary wymierzone poszczególnym oskarżonym ocenić należy jako sprawiedliwe.</p> <p>Prokurator słusznie wskazując zasady orzekania kary, uczynił to w swej apelacji w oderwaniu od realiów przedmiotowej sprawy i treści całokształtu</p>		

zgromadzonego
materiału
dowodowego,
akcentując głównie
wysoki stopień
społecznej
szkodliwości czynu,
który został przecież
należycie oceniony
przez Sąd I instancji,
a umniejszając
znaczenie
pozostałych
okoliczności
mających wpływ na
jej wymiar.

Natomiast nie
zasługiwała na
uwzględnienie
argumentacja
prokuratora mająca
uzasadnić
konieczność
zaostżenia kar -
skoro prokurator
nie skarżył w
swej apelacji ustaleń
faktycznych - że
oskarżeni z
premedytacją
nakłaniali
małoletnią do
spożywania
alkoholu, po to by
nie stawiała oporu
oraz, że obcowanie
nie służyło wyłącznie
zaspokojeniu
popędu płciowego,
ale również
poniżeniu ofiary,
albowiem
twierdzenia te
pozostają jedynie
w sferze domysłów.
Bez oparcia w treści
zgromadzonych w
sprawie dowodów,
jest również

<p>stwierdzenie prokuratora w apelacji, że sprawcy urządzili sobie jakby zawody, wykorzystując ciało pokrzywdzonej – wpychając jej kilka członków na raz do ust (sąd nie poczynił wcale takich ustaleń w zakresie żadnego z <u>przypisanych</u> czynów, a prokurator nie kwestionował tych ustaleń faktycznych).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zaostrenie wymierzonych wszystkim oskarżonym kar oraz kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego A. P., a także orzeczenie zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na okres 10 lat.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej nie</p>		

był dopuszczalny, z uwagi na zakaz reformationis in peius, albowiem skarżąc poprzedni wyrok wydany w tej sprawie tj. wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku – Białej z dnia 21 kwietnia 2016r. sygn. III K 58/14, prokurator w swej apelacji nie formułował ani zarzutu w tym względzie, ani też nie składał wniosku o orzeczenie takiego zakazu – na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Okręgowy w części 6 swego pisemnego uzasadnienia.

Natomiast w pozostałym zakresie prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych oraz dokonanych na ich podstawie ocen, a także prawidłowość ustaleń w zakresie okoliczności mających wpływ na rodzaj i wysokość orzeczonych kar, nie dała podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku przez Sąd odwoławczy. Nie zachodzą również żadne podstawy do uchylecia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy

<p>sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Brak przesłanek z art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k., które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zaskarżony wyrok w całości utrzymano w mocy.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		

Zarzuty skarżących okazały się niezasadne z przyczyn wskazanych w części 3 niniejszego uzasadnienia i z tego powodu nie mogły być uwzględnione. Prawdliwość przeprowadzonego postępowania dowodowego, właściwa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz zasadność doboru rodzaju i wysokości orzeczonych kar, przemawiała za utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku.

Przy tej okazji, należy w tym miejscu przypomnieć, iż stopień szczegółowości rozważań Sądu odwoławczego uzależniony jest od jakości oceny dokonanej przez Sąd I instancji. Jeżeli ta ocena jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, a więc odpowiada w pełni wymogom nałożonym przez reguły z art. 7 k.p.k., to wówczas Sąd odwoławczy

zwolniony jest od drobiazgowego odnoszenia się do zarzutów apelacji, kwestionujących w rzeczywistości taką ocenę. Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny uznał za wystarczające wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji obrońców oskarżonych, ani apelacji prokuratora, odsyłając do szczegółów uzasadnienia wyroku Sądu I instancji.

Jakkolwiek jest rzeczą oczywistą, iż na Sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza to jednak bezwzględnie wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu, albowiem w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd meriti ocenę dowodów, w związku z czym szczegółowe odnoszenie się w uzasadnieniu

swojego wyroku do zarzutów apelacji, byłoby jedynie zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2014r. sygn. II KK 180/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r. sygn. III KK 381/08 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., sygn. III KK 120/07 z dnia 2 sierpnia 2006 r., sygn. II KK 238/05). Skoro w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji sporządził uzasadnienie swego wyroku w taki sposób, iż w pełni odpowiada wymogom z art. 424 § 1 k.p.k., nadto zawiera ono pełną i rzetelną ocenę całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, to Sąd Apelacyjny nie ma potrzeby jeszcze bardziej szczegółowego, niż to uczynił, odnoszenia się do poszczególnych zarzutów apelacji.

5.2. Zmiana wyroku sądu

pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
pkt 2	Zasądzono od oskarżonych A. P., D. A., J. N. (1), R. S., J. K. i M.O. na rzecz oskarżycielki posiłkowej D. G. kwoty po 200,- zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu		

	<p>odwoławczym. Kwoty te od każdego z oskarżonych zasądzono w równych częściach, przy uwzględnieniu kwoty minimalnego wynagrodzenia należnego jej pełnomocnikowi z tytułu udziału w rozprawie odwoławczej wynoszącej 1.200,- zł.</p>	
pkt 3	<p>Sąd Apelacyjny nie znalazł racjonalnych podstaw do zwolnienia któregokolwiek z oskarżonych z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, czy to z uwagi na sytuację majątkową, czy na zasady słuszności. W efekcie, Sąd Apelacyjny uznał, że uwzględniając wiek i zdolności zarobkowania oskarżonych, każdy z nich ma możliwość uiszczenia opłaty i wydatków, chociażby po ich rozłożeniu na raty. Szczególnie, iż łączne obciążenie finansowe za postępowanie odwoławcze, wobec każdego z oskarżonych (razem z kosztami zasądzonymi w postępowaniu</p>	

	<p>odwoławczym na rzecz oskarżycielki posiłkowej – pkt 2 wyroku SA) wynosi jedynie 603,33 zł od każdego z nich, co w żadnym wypadku nie można uznać za kwotę wygórowaną i niemożliwą dla nich do uiszczenia.</p> <p>Na zasadzie art. 636 par 2 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 j.t. z późn. zm.) zasądzono od wszystkich oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwotach po 3,33 zł oraz opłaty za II instancję w kwotach po 400,- zł.</p>	
7. PODPIS		
SSA Wojciech Paluch SSA Grzegorz Wątroba SSA Piotr Filipiak		

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	

	A. P.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	zaskarżony wyrok w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M.O.

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	zaskarżony wyrok w całości	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego D. A.
Rozstrzygnięcie, brak albo rozstrzygnięcia	zaskarżony wyrok w całości

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego R. S.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	zaskarżony wyrok w całości	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	5
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego J. K.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	zaskarżony wyrok w całości
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	6		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego J. N. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	zaskarżony wyrok w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	7		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	zaskarżony wyrok odnośnie wszystkich oskarżonych w części dotyczącej kary		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana